

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

'Uw mening telt!'

Dagelijks worden we gebombardeerd door de bovenstaande zin. Sinds de jaren '80 van de vorige eeuw schreeuwen marketeers en [goeroes](#) over hoe wij als individu het middelpunt van het universum belichamen. Hadden de middeleeuwen toch ergens een punt toen ze zeiden dat de zon en het universum om de aarde heen draaien. Alleen hebben wij het in de huidige tijdsgeschiedenis nog individualistischer gemaakt... het universum draait om jou en jou alleen.

Bedrijven en organisaties geven ons een vals gevoel van betrokkenheid door bovenstaande kreet te publiceren. Ze willen graag weten hoe jij denkt over hun product of dienstverlening en lokken je met de kreet 'Uw mening telt!'. Maar doet jouw mening er daadwerkelijk toe, of geeft het alleen de impressie dat organisaties dat ook echt doen? En dan alle glossies die de afgelopen decennia verschenen zijn die pretenderen dat je alleen maar aan jezelf moet denken. Is dit populaire prietpraat om producten aan de man te brengen die het hedonistische in ons wakker maakt?

Lastige vragen waar ook ik niet direct het antwoord op heb. Wat ik wel merk is hoe mensen zichzelf meer en meer in het middelpunt van het universum plaatsen. Natuurlijk heeft dit positieve kanten, maar er is zeker ook een soortgelijk duister randje te bespeuren aan de horizon. Laten we dat eens nader bestuderen na aanleiding van een voorval dat ik recentelijk heb meegemaakt.

Ongeveer twee maanden terug werd ik uitgenodigd voor een speciale Whatsapp groep voor intellectuelen die hun visie wilde delen over maatschappelijke problemen. Tof. Dat zag ik wel zitten. Het idee dat we met een groep snuggere mensen maatschappelijke problemen aan de kaak zouden stellen en dat we zouden filosoferen en debatteren over uiteenlopende onderwerpen sprak me erg aan. Niet alleen voelde ik me vereerd dat ik voor deze groep werd uitgenodigd, ik voelde me ook geïnspireerd om bepaalde problematiek te bespreken in de groep. Iets als een vis in het water.

De groep was in eerste instantie veel bezig met het bespreken van problemen in ons onderwijssysteem. Een onderwerp dat mij zeer aan het hart gaat omdat dit voorafgaand en tekenend kan zijn voor je loopbaan. En da's net mijn expertise zeg maar. Dus filosoferen over het onderwijs, great stuff. So far so good.

Ik stelde de vraag aan de groep over welke vaardigheden en welke kennis de nieuwe generaties nodig gaan hebben. Wat mogen we verwachten van de (nabije) toekomst en hoe kunnen we onze kinderen voorbereiden op deze nieuwe wereld? Je kan tenslotte iets alleen maar veranderen als je ook weet waar je naartoe wilt gaan. Ik werd getriggerd door deze vraag naar aanleiding van een artikel in de Maarten! waarin hij de technologische- en sociologische ontwikkelingen van de 20e eeuw beschreef. En over hoe we nog eigenlijk in de Industriële Revolutie leven. Stel dat deze 'revolutie' tot z'n einde komt, wat komt er daarna?

En zo geschiedde. Ik beschreef mijn vraag in de groep, hopende op een interessant debat over welke toekomst we gaan verwachten. En hoe we nieuwe generaties kunnen begeleiden naar deze nieuwe toekomst. Maar helaas. De reactie die ik kreeg van één van de leden was, totaal onverwacht *'Ik vind Maarten van Rossum een sukkel en moet niks van hem hebben sinds ik hem heb gezien in het tv programma Dream School.'* Ik was met stomheid geslagen. Wat op aarde had deze reactie te maken met mijn vraag en welke toegevoegde waarde had deze mening op de discussie?

Ik bleef de groep vanaf de zijlijn volgen, ondanks dat ik een tikkie teleurgesteld was over het niveau van de groep. Want ook in andere gesprekken, waar helaas niet het debat werd opgezocht, reageerde deze persoon ontzettend emotioneel, persoonlijk en was er klaarblijkelijk de behoefte om een nutteloze mening te verkondigen aan de andere groepsleden. Ze was zo constructief als domino spelen met iemand die Parkinson heeft.

Deze dame had klaarblijkelijk de behoefte om haar mening te ventileren zonder dat daar een vraag of meerwaarde naar was. Want tja,

Haar mening telt!

Haar mening is belangrijk!

Ze is assertief!

Ze maakt van haar hart geen moordkuil!

Resultaat van dit alles? De groep bestaat niet meer. Steeds meer andere leden begonnen zich terug te trekken uit de groep. Omdat de groep geen meerwaarde creëerde. Maar voornamelijk omdat er één persoon was die haar mening boven die van de andere stelde. En meestal was het een nutteloze mening. Een gemiste kans. Dat denk ik echt.

In jouw leven ben je de hoofdrolspeler in je eigen film die 'het Leven' heet. Maar we moeten ons realiseren dat er nog 7,6 miljard anderen zijn die ook hun eigen film aan het maken zijn. En dat onze individuele mening echt niet interessant of boeiend is. De vraag is zelfs of iemand er op zit te wachten. Klinkt negatief, maar maak daarbij alsjeblieft een onderscheid tussen 'je mening ventileren' en 'je visie delen'. Meningeën zijn niet zo interessant, visies en ideeën wel.

Dus bedenk de volgende keer als je de neiging hebt om je mening te verkondigen of dit ook echt een meerwaarde is voor de ontvanger. Kan iemand er iets mee en wil die ander wel jouw mening horen? Is jouw mening echt zo belangrijk?

In een wereld waarin we elkaar graag overschreeuwen is het misschien eens tijd dat we leren om onze mond te houden. Misschien leren we nog wat als we eens luisteren en stil zijn.